

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

17. De imitatione Christi in contemptu judiciorum humanorum, & conviciorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

quendam
gloriam
caelestem.

derio ad exuenda quæ sunt carnis nos accendi vult Apostolus, dum ad Corinthios scribens: *Licet, inquit, qui foris est noster homo corrumpatur, tamen qui intus est renouatur de die in diem: quasi ab unius corruptione alterius innovatio & robur exurgeret.* Hinc & monet S. Ambrosius eum, qui vult perfectam purgationem consequi, à corpore & sensibilibus se disiungat. Exuat unusquisque animam involucris sordidioribus, & quasi aurum igni approbet detersam luto, fumatque inde alas, quibus sicut flamma ad superiora dirigatur.

L. de Arca
C. Noë
super Psal.
104.

L. 2. c. 29.

Ita docuit aliquando S. Brigitam S. Joannes Bapt. dum corpus comparat nido, quem avis, & maximè pica ex rebus inveteratis componit; ita corpus nostrum ex materia veteri construitur: cum pulli jam grandiores alas inducunt, illos mater ad volandum provocat cibo, voce & exemplo: ita facit Deus, nos ad nidum corporis deserendum caelestium rerum delectatione & gustu velut cibo, & Scripturarum sacrarum sententiis, exemplo denique suo suaviter allicit, & ad sublimiora cæli pabula confectanda, quò longius à nido nos avocet, ipsa suavitate sanctæ consolationis invitat; ut verum sit, quod olim solitario dixit: Da mihi carnem, & dabo tibi spiritum. In medio quo-

dam loco anima constituta est, inquit Augustinus, & legem accipit hærerere Superiori, regere inferiori; quod facere nequit, nisi à meliore & superiore Deo scilicet regatur: si trahitur & adhæret inferiori, meliorem & superiorem deserit, nec potest regere, quod regebat, quia noluit regi à quo regebatur. Hinc rectè monet animam, ut revocet se ab exterioribus ad interiora, & ab inferioribus ad superiora, ut adhærens Deo, inferiora calcare discat, ne recedens ab illo, ista in supplicium convertantur. Tanto, inquit alibi, firmitus gaudebis, quanto est ille certior, in quo gaudebis.

CONSID. XVII.

De imitatione Christi in contemptu Iudiciorum humanorum, & concupiscentiarum.

Satis advertit Christus, qui est I. sapientia æterna, quantum hominum Iudicia & linguæ ad timidos mortales à virtutis prosecutione avocandos, aut retardandos haberent momentum; idcirco suo etiam exemplo hunc óbicem disturbare, & sectatoribus suis ad illum contemptu superandum animos addere voluit. Primò iudicia

I. Imitandus
Christus
in contemptu
iudiciorum
humanorum.

cia humana de vili & plebeio suo ortu nihili fecit, quin obscuro loco natus, & fabri filius, & à Nazareth, unde nihil arbitrabantur boni esse, oriundus haberi voluit. Deinde literarum rudis, & omnis expertus scientiæ dum publicè ab aliquo diceretur, tacuit. Unde hinc literas scit, cum non didicerit? Præterea cum illum contumeliosè Samaritanum, imò & à dæmone obsessum proclamarent; cum vini potatorem, & seductorem dicerent, imò & infamis cum peccatoribus societatis accusarent; nihil commoveri visus est. Denique cum furis agitur, vel furore correptum & vinculis constringendum propinqui arbitrentur, quasi auribus careret, ne verbulum quidem opposuit: postremò cum ut malefactor & seditiosus, ac læsæ Cæsareæ Majestatis reus apud Pilatum & Herodem & frequentes hominum confessus peteretur ad supplicium, nihil pro justa sui defensione adferre voluit, stupente Præside, & nonnullis, & arbitrator, ex adstantibus, quos invidia non accenderat.

2.
Quid fecerunt
Apostoli,

Hoc Christi exemplum, quantum in viris gravissimis habuerit ponderis, & quantum in nobis ad judicia vocelque humanas contemnendas habere debeat, videamus. Apostolos lætitiâ perfusos legimus, quòd digni habiti essent

pro nomine Christi contumeliam pati. Paulum audimus in contumeliis gloriantem, & ab humano die profecta judicia nihili æstimantem, Gregorium Nazianzenum, dum in Christum oculos convertit, intemperatium linguarum voces atque convicia pro stillantibus pluvie guttis habentem: Juniperum ad excipienda probra, tanquam cæli gemmas vestis sinum aperientem: Elzearium ad famulorum falsas delationes, & sinistra inde in propinquo enata judicia obmutescentem legimus. Unde, quæso, in istis fortis, & taciturna, & læta patientia? non aliunde, quam ab attentata Christi inter similes injurias silentis contemplatione, & exemplo.

Quam atrocia in Christianos in primis Ecclesiæ incunabulis jactata sint judicia & probra, apud Minutium Felicem, & Tertullianum sigillatim expressa habemus; de nocturnis cæcibus, & post nescio quas cæremônias extinctis luminaribus, impuris congressibus, de adoratione ad poplites Antistitis foedissimâ, de infante cæcis occultisque valneribus inter illa sacra occiso, ejusque sanguine ad arctius conjurationis vinculum in commune propinato; de altaribus homini pro facinoribus punito erectis, de crucis ligno serali adorato, & similibus; quæ

3.
Et primi
Christiani.

quæ quomodo tulerint Christiani videamus.

Imitantur scilicet Christum, tacent, aut modestè respondent: Primò Minutius has à demonibus, qui propagationè fidei verébantur, excogitatas calumnias dicit; ut, inquit, ante exploratam veritatem homines à nobis averteret: naturale enim est odisse, quos times, & quem metuis, infestare si possis. Sic occupant animos, & obstruunt pectora, ut antè incipiant homines nos odisse, quàm nosse, ne cognitos aut imitari possint, aut damnare non possint. Idem ferè respondet Tertullianus: Quid iniquius, ait, quàm ut oderint homines, quod ignorant, etiamsi res meretur? tunc enim meretur, cum cognoscitur an mereatur.

4.
Oblocutores sunt
senæ.

An non ad exemplum Christi velut ad amissim conformata, & concinnata intuemur, qui ad Pharisæorum crebras, & insolentes, & invidiosas calumnias respondet interdum, & sæpè velut per contemptum dissimulat.

Ranam ferunt si in fontana & limpida aqua collocetur, non coaxare, sed silere; si ad palustrem & turbidam transferatur, à clamoribus non cessare; ita qui Christi in ferendis hominum judiciis, & conviciis taciturnitatem velut in limpido fonte, & patientiæ speculo intuetur, atque in ista contem-

platione constanter hæret, quantumcumque provocetur injuriis, facilè silentium servat; ubi verò corruptæ naturæ cano redditur, continuò clamores clamoribus, & judicia judiciis, conviciisque conviciis reponit.

Hauferat ex hoc limpidissimo fonte virtutum Christi admirabilem in conviciis animi æquitatem Joannes Abbas cognomento Brevis: cum enim illum sedentem ante fores Ecclesiæ circumstetissent fratres, & ab eo consilium, auxiliumque super cogitationum suarum victoriam exquirerent, illeque omnibus responsum daret, senex quidam è solitariis superveniens ad hoc spectaculum, invidiâ commotus amarulento scommate Joannem quasi gloriæ humanæ cupidum, & discipulorum concursu gaudentem carpens dixit altâ voce: Ecce Joannes sedet ad instar meretriculæ ornantis se ipsam, ut congreget concilietque sibi amatores. Quod Joannes audiens: Sic est, inquit, Abba, & ita res se habet, ut dicis, & hoc ipsum tibi Deus revelavit. Non stetit hinc fenis invidi amarulentia; sed addidit: Verè cor tuum, Joannes, veneno plenum est. Non magis, quàm antè immotus Joannes respondit: Ita est Abba, ut dicis, & ita quidè loqueris, quia exteriora mea dumtaxat conspicis; si quæ
in

5.
Harum unam ut contem-
plentur Jo-
nes Brevis
in eum
PP. 1. 3. 4.

6.
Et S. P.
restitu

in me latent aspiceret, longè plura diceret. Mirati sunt benignum ejus animum universi, & cum ceteri discessissent, ac unus illum secretò rogasset, an non aliquid perturbationis inter ista convicia pensasset, respondit: Minimè, sed eandem quam lingua & vultu præ se tulerat tranquillitatem, animo etiam se tenuisse.

6. Et S. Florentinus. Hauserat & Arlottus Florentinus, qui exemplo Christi convicianti dixit, aures suas non esse cloacas, quæ sordes excipiant, easque in animum transmittant; aurium suarum dominium Christi beneficio se assecutum.

Hauserat Dorotheus, quem cum frater quidam ab infirmitate ad templum usque conviciis esset infectatus, idque resciscens Superior delinquentem punire vellet, ad pedes ejus se abjecit, se solum errasse protestatus.

Verum quidem est quod Sapiens dicit: *Calumniæ conturbat sapientem*; sed primà dumtaxat commotione, quæ ad primum Christi patientis conspectum conquietur. Id aliquando indicavit Apollo inter solitarios ob virtutum studium celebris, qui cum sanguinem spueret, alteri causam roganti respondit; se convicio alterius commotum, dum illud silentio concoquit, & digere conatur, in sanguinem versum; quem ubi exspuit, animum pristi-

næ suæ tranquillitati redditum. Cæterum homini in Christi imitationem sedulo incumbenti, id accidere persuasum habeo, quod adamanti, cui nec malleus, nec ignis, quòd potis careat, nocere potest, & omne convicium habere se ad instar teli, quo infans aliquis aut aquam perforare, aut ignem compungere, aut aërem vulnerare vellet: sicut enim, ut ait S. Hilarius, in natura non est aquam forari, aut ignem pungi, velaëra vulnerari, quamvis natura teli sit vulnerare, compungere, & forare; ita convicia si in hominem passionibus obnoxium inciderint, altè quidem vulnus imprimunt; si verò in animum Christi exemplo & imitatione munitum, tela esse imbellia sine ictu.

CONSID. XVIII.

De imitatione Christi in aliis virtutibus.

Virtutum aliquæ erga Deum hominem disponunt, aliæ erga seipsum, aliæ erga proximum: longum esset de omnibus exempla ad imitandum ex Christi vitâ proponere, nonnulla tantum delibabo.

I. Imitandus in amore Patris æterni.

Erga Deum Patrem quantus in Christo amor, quanta voluntatis conformatio, quanta submissio

Cccc &